

бъде добра... Знаете, въ нѣкоя и друга година да може човѣкъ да посбере нѣщо!.. Ехъ, нали виждамъ, какви отъ менъ побѣспособни зиматъ пари съ шепа?! Нали съмъ и азъ съ васъ. Припихме, мѫихме се и, най-послѣ, те избрахме прѣставителъ, пакъ стана и министъръ. Ний ти се отстрамихме, де сега ти намъ да се отстрамишъ! Азъ вече въ село не се връщамъ: заканили сѫ се противниците ни да ме убиятъ... Пакъ и дюкяна затворихъ, стока не остана въ него и вересиите ще отидатъ... И додѣ намѣря министра много се измаяхъ — все го нѣма у тѣхъ, най-сетне го сполучихъ... У него калабалжъ, калабалжъ... Не можа изведнажъ да ме познае.

— А той какво ти каза? попита бай Милю.

— „Хубаво, хубаво!.. ще видимъ! Ти ходи, разпитвай и, дѣто намѣришъ праздна нѣкоя работа, като за тебе, ела ми съобщи!“ — „Ама азъ отдѣ да зная, дѣ има такава работа, пакъ и може нѣкого да отчислите — му казвамъ — азъ съмъ тукъ ябанджия?!“.. „Ехъ тогава, ми рече той, ти сега си иди, пакъ азъ ще гледамъ да направя, което трѣбва“... — „Кога да дойда?“ го запитахъ. „Ехъ, рече ми той, заобиколи слѣдъ десетина дена... Или пѣкъ, още побѣдрѣ, не дохождай да се моришъ, ами кажи ми, дѣ си слѣзълъ на конакъ, и азъ ще ти извѣствя...“ „До десетина дена ли? рекохъ, не може; да се не простре до тамъ, че паритъ май... Тукъ голѣмъ градъ и харчътъ голѣмъ...“ — „Добрѣ, добрѣ, каза министрътъ, ще гледамъ... Ти си вѣрви сега, че и азъ ще излѣза: имамъ много важна работа“. Поискахъ му малко араплжъ, даде една петолевка...

— Гледатъ, гледатъ, ама не виждатъ. По-рано много обѣщаватъ, ама послѣ нищо не вѣршатъ! го прѣкъсна Карагмановъ. Пакъ и приятелю, какво си се толкова разбѣрзalъ. Вчера дойде! Полека, полека!... Тия работи не ставатъ тѣй скоро. Много още ще се конущисваме. Искашъ да развалишъ компанията ни, а?... Протестираме!.. Та само ти ли си избиралъ? Какво вий, селянитѣ, знаете? Какви тайни работи има!.. Я питай менъ, побратиме, какви съмъ избори правилъ за прѣставители, окрѣжни съвѣтници, кметове! Съсиахъ се!..